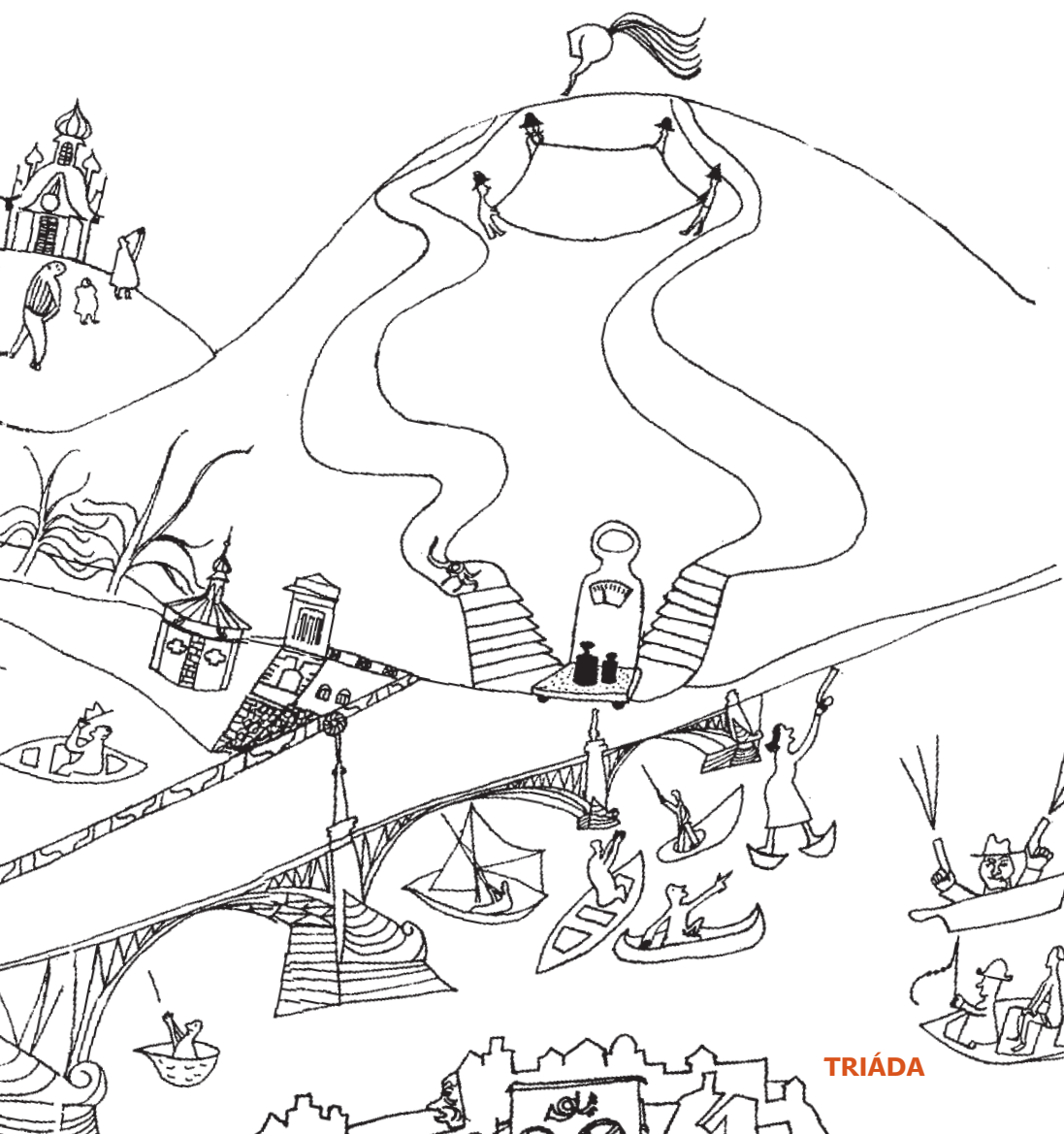

PŮLNOČNÍ DENÍK

GERTRUDA
GOEPFERTOVÁ

TRIÁDA

TRIÁDA / EDICE DELFÍN
SVAZEK ŠEDESÁTÝ PÁTÝ

GERTRUDA
GOEPFERTO VÁ

PŮLNOČNÍ
D E N Í K

TRIÁDA 2005

© Triáda, 2005

© Gertruda Goepfertová, 2005

Illustrations © Gertruda Goepfertová, 2005

ISBN 978-80-87256-07-7 (knižní verze)

ISBN 978-80-7474-060-2 (verze PDF)

Stojka na lustru anebo Štěstí

Šli jsme na hrad v procesí, hudba hrála, rozveselení účastníci tančili, skákali, vyhazovali nohama. Šlapala jsem před šestistupem žen v bílých krojích, jaké nosila děvčata na Slovácku na pouť k Matce Boží Žarošické. Jenže ženy měly místo věnečků na hlavě bílé šátky, smály se, rozjařeně pokřikovaly, prozpěvovaly. Dobrá nálada z nich sršela a škrobené krajky se na nich na všechny strany ježily. Na hradním nádvoří jsem se jim ve shluku zástupů ztratila, obklopili mě neznámí v obyčejných šatech. Vchody se otvíraly na všech čtyřech stranách dvora, každý vešel do hradu dveřmi, které se blízko něho otevřely: jako když dojede vlak, hrneme se do nejbližšího vagonu vozu. Nevěděla jsem, kudy vstoupily ženy v bílých krojích.

Místnost, do níž já jsem se dostala, byla prudce z mnoha zdrojů osvětlena, uprostřed slavnostně prostřená tabule, zařízení jako by výskalo a veselilo se jako před chvílí průvod, jímž jsem se ubírala.

Ze skupin návštěvníků, živě se v hloučkách bavících, se občas vynořila hostitelka v tmavých šatech, ověšená perlami, se zářícím špendlíkem u výstrihu. Proplouvala houštím hostů, zastavovala se, promluvila, ohlédla se. Chovala se sebejistě, ba panovačně, nezávisle na sestavení svého okolí. Zábavu si zřejmě našla, když se jí zachtělo, jinak zůstávala chladná a bez zájmu, soběstačná.

Najednou přestala rozdělovat společenské poloúsměvy a hrstky slov, zastavila se před vozíkem pro invalidy a vyzvala útlého stařešinu, aby se vyšvihl na lustr a udělal stojku. Starý pán vypadal jako živý skalp celé postavy profesora (mohl vyučovat la-

tině a řečtině) nebo vědce, filozofa. Zmenšený člověk, který měl zřejmě také méně tělesných sil. Ač jsem ho neznala, cítila jsem, jak jím úzkost zalomcovala jako elektrický proud. Urazit hostitelku nechtěl, před ostatními hosty se styděl odmítnout a věděl, že cvičením riskuje život: nevymrští-li se dost vysoko a nezachytí-li se hned lustru, zřítí se na tabuli s křišťálem a porculánem. Četla jsem mu na obličeji strašlivé obavy. Vykročila jsem k němu, překonávajíc rozpaky a bázeň, že se zostudím před společností. Vysadila jsem ho z vozíkového křesla a vyzdvihla k lustru, vystupující na špičky a vzpínající paže. Chytil se kruhu nad svítidly a opřel se dlaněmi o kovové kolo, sice teplé, rozžhavené od žárovek, ale asi ne natolik, aby se na něm neudržel: asi jako vychládající kolečka vaříče. A udělal stojku. Soucítila jsem s jeho bolestí, málem jsem zasyčela. Posílena bezdechým mlčením a pozorným napětím ostatních, přiskočila jsem hned po výkonu starce, jehož jsem sledovala, stojící opodál pod lampou, a zachytila ho na vzpažené ruce. Obrátila jsem ho nohama dolů a posadila zpět do křesla ve vozíku. Políbil mi ruku oddaně, vroucně a dojatě. Jeho vděk, jaký jsem ještě nezažila a který jsem nečekala, mě proměnil v blaženého člověka, nevnímajícího nic než vlastní pocit štěstí.